

การสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว THE LITERACY WRITTEN CONSTRUCTION BY H.M.KING RAMA VI

ไพลิน วานิชจรศักดิ์¹, สนิท สัตโยภาส² และ นราวัลย์ พูลพิพัฒน์³
Pailin Wanitcharatkit¹, Sanit Sattayopat² and Narawan Poonpipat³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300^{1,2,3}
Chiang Mai Rajabhat University, Chang Puak Road, Chang Puak Sub-district, Mueang District,
Chiang Mai Province 50300^{1,2,3}

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 2) เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 และ 3) เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 โดยศึกษาวิเคราะห์จากเอกสาร ได้แก่ หนังสือประมวลนิทาน ร.6 แล้วนำข้อมูลมาสังเคราะห์และนำเสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมี 4 ประการ ได้แก่ จุดมุ่งหมายที่จะประชดประชันคนไทยที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกและยกย่องคนตะวันตกว่าเป็นคนชั้นสูงกว่าคนไทย จุดมุ่งหมายที่จะบอกถึงปัญหาของสังคมไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จุดมุ่งหมายที่จะเตือนสติให้คนไทยให้รู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองก่อนจะเชื่อและจุดมุ่งหมายที่จะให้พระราชนิพนธ์เป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่าน ส่วนด้านบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์นั้นพบว่า มีบทบาทหน้าที่ทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ บทบาทหน้าที่ในการให้การศึกษา บทบาทหน้าที่ในการหาทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคล และบทบาทหน้าที่ในการเป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์

ส่วนกลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นพบว่า ใช้วิธีการเปิดเรื่องหลัก 2 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์กับการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร มีวิธีการดำเนินเรื่อง 3 วิธี ได้แก่ การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ ตามลำดับปฏิทิน และเรียงลำดับเนื้อหาตามความสำคัญ และมีการปิดเรื่อง 4 วิธี ได้แก่ การปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม แบบทิ้งท้ายไว้ให้คิด แบบหักมุมและแบบโคกนาฏกรรม ส่วนวิธีการนำเสนอแก่นเรื่อง

¹ นักศึกษาลัทธิสุตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

^{2,3} รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

นั้นมี 4 วิธี ได้แก่ นำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวเรื่องทั้งหมด ผ่านการกระทำของตัวละคร ผ่านทัศนะของผู้เล่าและการบอกเล่าโดยตรงผ่านผู้เล่า นอกจากนี้ยังมีการสร้างฉาก 3 แบบ ได้แก่ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากที่เป็นช่วงเวลาและฉากที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ อีกทั้งมีการสร้างตัวละคร 3 วิธี ได้แก่ การสร้างตัวละครที่เป็นคน ตัวละครที่เป็นสัตว์ และตัวละครจากจินตนาการ ส่วนการสร้างบทสนทนานั้นมี 3 แบบ ได้แก่ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละคร สะท้อนแนวคิดของผู้แต่ง และสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของตัวละคร

คำสำคัญ : การสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์, พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ABSTRACT

The research has 3 objectives. It was to study the intention in writing the tales of H.M.King Rama VI, social functional from those tales and writing techniques used. Descriptive analysis was used in this study.

It was found that H.M.King Rama VI intended to sarcastically show how Thai people looked up to westerners and western culture as well as to show social problems in Thailand during his reign. He also intended to warn Thai people to use careful consideration and wanted his tales to help entertain the readers. Social functional from his writing were found to be to educate people, to be a guidance and to entertain the readers.

Techniques used in his writing were to start with describing the incidence or describing the characters. The body of his writing were reversed sequential, sequential or according to priority. He ended his writing in happy ending, questioning, unexpected or sad ending.

He presented the body of the story through the story itself, through the character's action, through story teller's perception or directly by the story teller. The scene in his writing were artificial, timeline or imaginary. There were 3 types of characters in his writing : human being, animals and imaginary characters. Conversation used in his writing were those that reflected each character's personality, those reflected the writer's idea and those showing characters' disagreement.

KEYWORDS : The Literacy Written Construction, H.M.King Rama VI

บทนำ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชสมภพวันเสาร์ที่ 1 มกราคม 2423 ทรงพระนามเดิมว่า สมเด็จเจ้าฟ้าชายมหาวชิราวุธ ทรงได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สยามมกุฎราชกุมาร เมื่อ พ.ศ.2437 และเสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2453 ทรงดำรงในสิริราชสมบัติ 15 ปี เสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2468

กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร (2538) ได้กล่าว ยกย่องพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า นอกจากจะทรงพระปรีชาสามารถในด้านศิลปกรรมประเทศแล้ว พระองค์ยังเป็นอัจฉริยะในด้านกวีนิพนธ์และด้านการประพันธ์ จนได้รับขนานพระนามว่า “พระมหาธีรราชเจ้า” ซึ่งพระราชนิพนธ์ ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีจำนวนมาก ทั้งหนังสือ บทความ บทกวี บทละคร เรื่องสั้น ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองกว่า 200 เรื่อง ทั้งที่แพร่หลายและไม่แพร่หลาย นอกจากนี้ พระราชนิพนธ์หลายเรื่องของพระองค์ยังได้รับการบรรจุให้อยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาด้วย เช่น บทละครพูด คำฉันท์ เรื่อง มัทนะพาธา บทความเรื่องโคลนติดล้อ ตอน ความนิยมเป็นเสมียนและสามัคคีเภท คำฉันท์ เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่า พระองค์ทรงเป็นกวีที่ทรงพระปรีชาญาณมาก เป็นเสมือนองค์อุปถัมภ์ในด้านวรรณคดีของชาติงานพระราชนิพนธ์ต่าง ๆ ของพระองค์จึงเป็นที่น่าสนใจและน่าศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างยิ่ง

นิทานเป็นพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวอีกประเภทหนึ่ง

ที่น่าสนใจ ทรงคุณค่าเปี่ยมด้วยความรู้ควบคู่กับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ซึ่งพระองค์ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นจากการจินตนาการ การนำเรื่องราวประสบการณ์ชีวิต รวมถึงมุมมองต่อสังคมของพระองค์มาถ่ายทอดลงในนิทานเรื่องต่าง ๆ ในรูปแบบร้อยแก้ว พระองค์ทรงใช้ภาษาเข้าใจง่าย สื่อความหมายได้ดีและเหมาะสมสำหรับผู้่านทุกเพศทุกวัยทุกกลุ่มในสังคม ดังที่ ไพพรรณ อินทนิล (2534) ได้อธิบายไว้ว่า มนุษย์มักนิยมอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชุมชนแต่ละชุมชนถึงจะมีความแตกต่างกัน แต่สิ่งสามัญเหมือนกันคือ ความต้องการ “การบันเทิง” มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่ ๆ นี้ย่อมจะต้องการหาเครื่องที่จะทำให้เกิดความครึกครื้นหายเหงา จึงมีผู้เล่านิทานซึ่งเป็นคนที่มีความคิดในทางสร้างสรรค์ผูกเรื่องขึ้น โดยอาศัยประวัติของคนจริง ๆ บ้าง อาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และตกแต่งเติมเสริมต่อและเมื่อเล่าต่อ ๆ กันไปย่อมเปลี่ยนแปลงรายละเอียดที่ละเอียดละน้อย บางเรื่องเล่าสืบต่อกันมานานหลายชั่วคน ซึ่งแตกหน่อกลายเป็นเรื่องคล้าย ๆ กัน พบเรื่องเดียวกันในที่ไกลคนละทวีปก็มีหรือเนื่องจากการอพยพย้ายที่ทำมาหากิน ตัวไปถึงไหนนิทานของตนก็ตามไปด้วย มนุษย์มักจะอ้างนิทานโบราณว่าเป็นเรื่องจริง บ้างก็อ้างว่าเป็นเรื่องเทวดาบ้าง ผีบ้าง และเมื่อมนุษย์มีความเจริญก้าวหน้าทางความคิดมากขึ้นก็ยิ่งปรับปรุงลักษณะและกลวิธีการเล่านิทานให้ดียิ่งขึ้น

นิทานในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นพระราชนิพนธ์อีกประเภทหนึ่งที่มีรูปแบบเป็นทั้งนิทานและเรื่องเล่าที่ให้ความรู้ด้านการสะท้อนภาพสังคมในสมัยนั้นมีคำสอนต่าง ๆ แทรกอยู่ในนิทานแต่ละเรื่อง รวมถึงพระองค์ทรงสอดแทรกอารมณ์ขันไว้ในนิทานทุกเรื่องด้วยวิธีการที่น่าสนใจและโดดเด่นทำให้นิทานที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้น

เป็นนิทานที่อ่านเพื่อความบันเทิงและในขณะเดียวกันก็ให้สาระความรู้ควบคู่ไปด้วยอย่างกลมกลืน จึงถือได้ว่าเป็นนิทานที่มีคุณค่าหลายประการ ดังที่ อารี ถาวรเศรษฐ์ (2546) ได้อธิบายไว้ว่า นิทานมีคุณค่าหลายประการ ได้แก่ ให้ความสนุกเพลิดเพลินแก่นุชนิยมมาทุกยุคทุกสมัย ให้คติแง่คิดในการดำรงชีวิต เช่น นิทานคติธรรมหรือนิทานในศาสนาต่าง ๆ อาจใช้เป็นเครื่องมือให้การศึกษาอบรมเด็กได้ ให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ เช่น ภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ สังคมวิทยา ศาสนา ล้านวนภาษา ฯลฯ เป็นบ่อเกิดแห่งศิลปะแขนงต่าง ๆ เป็นต้นว่าวรรณคดี ละคร จิตรกรรมและปฏิมากรรม เป็นต้น และเป็นจุดสร้างความคิดสร้างสรรค์ในวงการธุรกิจโฆษณาและอื่น ๆ

ผู้วิจัยเห็นว่านิทานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีรูปแบบที่น่าสนใจและสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้อ่านอีกทั้งยังสอดแทรกความรู้หรือคำสอนไว้ในเรื่องได้อย่างกลมกลืน แต่กลับเป็นพระราชนิพนธ์ที่ไม่ค่อยแพร่หลายหรือเป็นที่รู้จักกันทั่วไป ซึ่งนิทานที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นนั้น ล้วนแต่เป็นเรื่องที่อ่านแล้วสนุก เพลิดเพลิน ให้แง่คิดที่ทันสมัย เป็นเรื่องที่น่าอ่าน และให้เกร็ดประวัติศาสตร์ในยุครัชกาลที่ 6 ถึงแม้พระองค์จะทรงพระราชนิพนธ์มาตั้งแต่ขณะดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้ามหาชิราวุธก็ตาม

ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยศึกษาพระราชนิพนธ์จากหนังสือประมวลนิทาน ร.6 เพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายในการแต่ง บทบาทหน้าที่ทางสังคมและวิเคราะห์กลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ เรื่องเล่า หรือนิทานแต่ละเรื่องของรัชกาลที่ 6 อีกทั้งเพื่อเป็นการนำเสนอและ

เผยแพร่นิทานหรือเรื่องเล่าซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์อันทรงคุณค่าอีกประเภทหนึ่ง เพื่อให้คนรุ่นหลังได้รู้จักและได้มีโอกาสศึกษาพระราชนิพนธ์ที่ให้ทั้งความรู้และความบันเทิงที่เหมาะสมกับผู้อ่านทุกเพศทุกวัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6
2. เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6
3. เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือประมวลนิทาน ร.6 แล้วนำข้อมูลมาสังเคราะห์และนำเสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ หนังสือประมวลนิทาน ร.6 ซึ่งมีทั้งหมด 27 เรื่องใหญ่ 24 เรื่องย่อย
2. ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ งานวิจัย บทวิจารณ์ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบบันทึกในการเก็บข้อมูลการวิเคราะห์เพื่อนำไปสรุปและประมวลผลตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. แบบบันทึกการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

2. แบบบันทึกการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

3. แบบบันทึกการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมทั่วไป นิทานและเรื่องเล่า บทบาทหน้าที่ทางสังคมและกลวิธีการแต่งวรรณกรรมเพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายในการพระราชนิพนธ์ บทบาทหน้าที่ทางสังคมของพระราชนิพนธ์และกลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

2. สร้างแบบบันทึกเพื่อใช้บันทึกข้อมูลพระราชนิพนธ์ตามหัวข้อวิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบท บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทและกลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยประยุกต์แนวคิดและทฤษฎีที่ได้ศึกษาค้นคว้า

3. นำแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำข้อเสนอแนะดังกล่าวมาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4. นำแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรับปรุงแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องระหว่างแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาปรับปรุงแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อน

นำไปใช้ในการวิเคราะห์พระราชนิพนธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

1. อ่านพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 ทั้ง 27 เรื่องใหญ่ 24 เรื่องย่อย

2. หาข้อความหรือเนื้อหาสำคัญที่แสดงถึงจุดมุ่งหมายในการแต่งและบทบาทหน้าที่ทางสังคมที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แต่ละเรื่อง

3. วิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบท บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทและกลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 แล้วบันทึกลงในแบบบันทึก

4. นำผลการวิเคราะห์ มาสรุปสังเคราะห์เรื่องจุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบท บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทและกลวิธีการแต่งตัวบทเพื่อประมวลผลตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้งสามข้อ ด้วยการเขียนบรรยายประกอบรายการยกตัวอย่าง

ผลการวิจัย

1. จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

1.1 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะประชดประชันคนไทยที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกและยกย่องคนตะวันตกว่าเก่งและเป็นคนชั้นสูงกว่าคนไทย เช่นเรื่อง โสตรธรรมจริยา หมวดกาเมสุมิฉาจารย์ อีกทั้งพระองค์ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงไม่เห็นด้วยที่อิทธิพลตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากเกินไป

จนเกิดการเลียนแบบอย่างไม่ไตร่ตรอง เช่น เรื่อง แฟชั่น เป็นต้น

1.2 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดปัญหาของสังคมไทยในรัชสมัยของพระองค์ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการลักขโมยหรือฉ้อโกง ปัญหาครอบครัว ปัญหาฆาตกรรม ปัญหาการเมือง การปกครอง รวมถึงปัญหาระบบการศึกษาของไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่ถ่วงความเจริญของชาติ เช่น เรื่อง ทำคุณบูชาโทษ นิทานทองอิน เรื่องที่ 11 สร้อยคอร้อยชั่ง เป็นต้น

1.3 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะสั่งสอนให้คนไทยรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมาให้ดีก่อนตัดสินใจเชื่อหรือปฏิบัติ ตาม เพราะอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองได้ เช่น เรื่องหลงเป็นหมอดูกับเขาครั้งหนึ่ง วิชาของหมอดู เป็นต้น

1.4 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์เป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่าน เพราะเนื้อหาในพระราชนิพนธ์ของพระองค์ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนานตื่นเต้น ลึนระทึกและเป็นการลดความตึงเครียดจากการแสดงทัศนะของพระองค์ที่มีต่อสังคม เช่น เรื่องจดหมายจากผู้หญิงถึงผู้หญิง จดหมายจากยุโรป เป็นต้น

2. บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบท พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

2.1 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการให้การศึกษา ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับ การรับประทานอาหารและการแต่งกายของต่างประเทศ การสอนให้ผู้อ่านรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองให้ดีก่อนตัดสินใจเชื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

และการสอนให้คนทำแต่ความดีและยึดมั่นในศีลธรรมจรรยา

2.2 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการหาทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคล กล่าวคือพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าบางเรื่องขึ้นมาเพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่พระองค์ไม่สามารถทำได้จริงหรือเห็นได้จริงในชีวิต อีกทั้งพระองค์ทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาสะท้อนการดูถูกตัวเองของคนไทย และการต่อสู้กับความไม่ถูกต้องที่คนในสังคมได้พบเจอแต่ไม่มีใครกล้าเรียกร้องความยุติธรรม เพื่อเป็นการระบายความคับข้องใจของพระองค์ที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม

2.3 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์ เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ขบขัน หรือบันเทิงใจ

3. กลวิธีการแต่งตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

3.1 การเปิดเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องหลัก 2 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์และการบรรยายตัวละคร ซึ่งผู้เล่าจะเป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละคร โดยลักษณะการเปิดเรื่องที่ทรงใช้มากที่สุด คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังมีการเปิดเรื่องด้วยวิธีการอื่นอีก 5 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการอธิบายความหมายของเรื่อง การบอกที่มาของเรื่อง การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมาย การใช้คำถามและการบรรยายความสำคัญของฉาก

3.2 การดำเนินเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการดำเนินเรื่อง 3 วิธี ได้แก่ การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ ซึ่งเป็นวิธีการที่ทรงใช้มากที่สุดเพราะเป็นนิทานหรือเรื่องเล่าที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วให้ผู้อ่านฟัง รองลงมาคือวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน และสุดท้ายคือการดำเนินเรื่องแบบเรียงลำดับเนื้อหาตามความสำคัญ ซึ่งวิธีการสุดท้ายนี้เป็นการอธิบายความมากกว่าเป็นการดำเนินเรื่องแบบนิทานหรือเรื่องเล่า

3.3 การปิดเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีปิดเรื่อง 4 วิธี ได้แก่ การปิดเรื่องแบบสุขนานุกรมมากที่สุด รองลงมาคือวิธีปิดเรื่องโดยทิ้งท้ายไว้ให้คิด การปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายและการปิดเรื่องแบบโคกนาฏกรรมตามลำดับ

3.4 การนำเสนอแก่นเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องทั้งหมด 4 วิธี โดยใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวเรื่องทั้งหมดมากที่สุด รองลงมาคือ การนำเสนอแก่นเรื่องผ่านการกระทำของตัวละคร การนำเสนอแก่นเรื่องผ่านทัศนะของผู้เล่าและการนำเสนอแก่นเรื่องโดยการบอกเล่าโดยตรงผ่านผู้เล่าตามลำดับ

3.5 การสร้างฉาก

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างฉากอยู่ 3 แบบ ได้แก่ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งเป็นฉากที่พบมากที่สุด รองลงมาคือ ฉากที่เป็นช่วงเวลา ยุคสมัย นอกจากนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้ฉากแบบอื่นอีก ได้แก่ ฉากที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ และยังพบว่าไม่มีการสร้าง

ฉากในพระราชนิพนธ์บางเรื่องอีกด้วย

3.6 การสร้างตัวละคร

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างตัวละคร 3 วิธี ได้แก่ การสร้างตัวละครที่เป็นคน ซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างตัวละครที่เป็นสัตว์ และสุดท้ายคือการสร้างตัวละครจากจินตนาการของพระองค์เอง ซึ่งการสร้างตัวละครในพระราชนิพนธ์นั้น ส่วนมากมักไม่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพหรือลักษณะนิสัย จะมีก็เพียงการกล่าวถึงชื่อของตัวละครแต่ละตัวในการดำเนินเรื่องเท่านั้น

3.7 การสร้างบทสนทนา

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างบทสนทนา 3 แบบ ได้แก่ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนแนวคิดของผู้แต่ง และสุดท้ายคือการสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของตัวละคร นอกจากนี้ ยังพบว่า มีพระราชนิพนธ์บางเรื่องไม่มีบทสนทนาปรากฏ เพราะเนื้อหาเป็นบทอธิบายความหรือบรรยายความเท่านั้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิเคราะห์ที่จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว อภิปรายได้ว่า การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะประชดประชันคนไทยที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกและยกย่องคนตะวันตกว่าเก่งและเป็นคนชั้นสูงกว่าคนไทย อีกทั้งพระองค์ยังทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงไม่เห็นด้วยที่อิทธิพลตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากเกินไป จนเกิดการเลียนแบบอย่างไม่ไตร่ตรองนั้น อาจ

เป็นไปได้ว่าที่พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายในการพระราชนิพนธ์เช่นนี้เพราะทรงเห็นว่าพฤติกรรมของคนไทยเช่นที่กล่าวมาข้างต้นเป็นปัญหาอย่างหนึ่งในสังคมไทย พระองค์จึงทรงประชดประชันพฤติกรรมของคนไทยออกมาผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์ โดยอาจจะทรงคาดหวังให้ประชาชนที่ได้อ่านเกิดความตระหนักรู้ถึงพฤติกรรมของตนเองว่าเป็นไปในทางที่ไม่เหมาะสมและไม่เข้ากับบริบทของสังคมไทย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของวิลเลียม บาสคอม (อ้างถึงใน ศิราพร ณ ถลาง, 2557) ที่อธิบายไว้ว่า นิทานที่แฝงด้วยจินตนาการที่ใช้สัญลักษณ์แทนความเป็นจริงต่าง ๆ ทางสังคม จึงเป็นกลไกทางสังคมที่หยิบยื่นที่หลบภัยหรือที่ที่มนุษย์สามารถจะหนีจากโลกแห่งความเป็นจริงไปหลบอยู่ชั่วคราวในโลกของจินตนาการได้ (Escape in Fantasy) โลกแห่งนิทานจึงเป็นการชดเชย (Compensation) ให้กับสภาพความเป็นจริงที่มนุษย์ไม่พอใจ ซึ่งจากแนวคิดของวิลเลียม บาสคอม ข้างต้นนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวต้องการจะตักเตือนหรือสั่งสอนประชาชนของพระองค์ แต่พระองค์ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้โดยตรง พระองค์จึงทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าขึ้นมา โดยแทรกการประชดประชันพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของคนไทยเข้าไปด้วย เพื่อหวังให้เป็นสื่อกลางในการสั่งสอนคนไทยหรือกระตุ้นเตือนให้คนไทยรู้สึกตัวก็เป็นได้

อีกทั้ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะสะท้อนปัญหาของสังคมไทยในรัชสมัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการลักขโมยหรือฉ้อโกง ปัญหาครอบครัว ปัญหาฆาตกรรม ปัญหาการศึกษา การปกครอง รวมถึงปัญหากระบวนการศึกษาของไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่ถ่วงความเจริญของชาติผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์นั้น อาจ

เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเห็นว่าพระราชนิพนธ์ของพระองค์ นอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแล้วยังสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดของ เกติณี จุฑาวิจิตร (2552) ที่ได้อธิบายถึงการเขียนเพื่อเล่าเรื่องราว เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีเจตนาแนะนำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ โดยอาจจะเป็นการเล่าตามลำดับเวลาหรือเล่าตามลำดับความสำคัญ หรืออาจเป็นการเขียนที่มุ่งเสนอหรือแนะนำเรื่องราวของบุคคลสถานที่ตลอดจนปรากฏการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศรินทร์ คันธมาลา (2552) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคม วรรณคดีเรื่องพระสี่เสา์กลอนสวด ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีการสะท้อนสังคม 5 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง การปกครอง ด้านครอบครัว ด้านวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อและค่านิยม และด้านการศึกษา ดังนั้น อาจจะเพราะนิทานมีลักษณะของการสะท้อนสภาพสังคมด้วยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงทรงใช้นิทานเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดปัญหาของสังคมให้ประชาชนได้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งวิธีการนี้น่าจะเป็นวิธีการถ่ายทอดที่สามารถเข้าถึงประชาชนได้ง่ายกว่าวิธีอื่น

นอกจากนี้แล้ว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะสั่งสอนคนไทยผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์ว่า ให้รู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมาให้ดีก่อนตัดสินใจเชื่อหรือปฏิบัติ ตาม เพราะอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองได้ ลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ เกติณี จุฑาวิจิตร (2552) ที่ได้อธิบายไว้ว่า นอกจากนวนิยายและเรื่องสั้นจะมีคุณค่าในด้านความบันเทิงแล้ว ยังมีคุณค่าต่อสังคม

ในด้านต่าง ๆ อีกอย่างน้อย 4 ประการ ได้แก่ การบันทึกความทรงจำของสังคม การสะท้อนวิถีและโลกทัศน์ของคนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม การให้สติและข้อคิด และการสร้างภาพลักษณ์ เชิดชูและธำรงรักษาไว้ซึ่งระบบคุณค่าบางประการ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Zijuan (2558) เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในวรรณกรรมบันเทิงคดีสำหรับเด็กของ ชมัยภร แสงกระจ่าง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมบันเทิงคดีสำหรับเด็กของ ชมัยภร แสงกระจ่าง ให้คติและข้อคิดซึ่งสมจริงในสังคมไทย ซึ่งจากแนวคิดและงานวิจัยข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสั่งสอนประชาชนของพระองค์ผ่านบทพระราชนิพนธ์นั้น น่าจะเป็นวิธีที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจคำสอนและเข้าถึงประชาชนได้ง่าย ดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกใช้นิทานเป็นเครื่องมือในการสั่งสอนประชาชนก็เป็นได้

จุดมุ่งหมายในการสร้างตัวบทอีกประการหนึ่งคือ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีจุดมุ่งหมายให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์เป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่านและเป็นการลดความตึงเครียดจากการแสดงทัศนะของพระองค์ที่มีต่อสังคม ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า การที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าขึ้นมาด้วยท่วงทำนองสร้างอารมณ์ขันและตื้นเต้นเร้าใจนั้น อาจเป็นเพราะพระองค์ทรงต้องการให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ก็เป็นได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายเช่นนี้ของพระองค์ทำให้พระราชนิพนธ์มีลักษณะตรงกับแนวคิดของ ฮารี ถาวรเศรษฐ์ (2546) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่มนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเหตุนี้เองเช่นกันที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระ

มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าโดยใช้กลวิธีการแต่งที่หลากหลาย จนส่งผลให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน น่าตื่นเต้นและลุ่มระทึก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรธนะรัตน์ ไชยวงศ์ (2550) เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี โดยผลการวิจัยพบว่า มีการใช้กลวิธีลีลา การเขียน ผู้แปลใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและลักษณะนิสัย วยของตัวละคร การใช้ความเปรียบอุปมาโวหารเป็นส่วนใหญ่ทำให้เกิดความรู้สึกที่สะเทือนใจและเห็นภาพได้ชัดเจน ส่วนการใช้ประโยคสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เหมาะสมกับสถานะของตัวละคร ทำให้เรื่องสนุก น่าติดตาม

2. จากผลการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่า ตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ บทบาทหน้าที่ในการให้การศึกษา ได้แก่ การให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ การสอนให้ผู้อ่านรู้จักคิดพิจารณา ไตร่ตรองและการสอนให้คนทำความดี โดยบทบาทหน้าที่ดังกล่าวนี้เป็นไปตามลักษณะของเรื่องเล่าหรือนิทานทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดบทบาทหน้าที่ของคติชนในสังคมของ ศิราพร ณ ถลาง (2557) ประการหนึ่งคือ บทบาทคติชนในการให้การศึกษา อันได้แก่ การอบรมระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานพฤติกรรมของสังคม กล่าวคือ คติชนเป็นกลไกสำคัญที่ทำหน้าที่เป็นสถาบันการศึกษา ในความหมายว่า ให้ความรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ปลูกฝังทัศนคติ อบรมสั่งสอนระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานทางจริยธรรมและพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนที่สังคม

ยอมรับ อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ อาวีถาวรเศรษฐ์ (2546) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นิทานให้คติแก่คิดในการดำรงชีวิต เช่น นิทานเกี่ยวกับคติธรรมหรือนิทานในศาสนาต่าง ๆ อาจใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาอบรมเด็กได้และให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ

ส่วนบทบาทหน้าที่ในการหาทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลและบทบาทหน้าที่ในการเป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์นั้น จะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมบางประการของคนไทยและทรงเป็นกังวลเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมหลายประการ ซึ่งการที่พระองค์จะบอกกล่าวแก่คนไทยโดยตรงอาจจะเป็นเรื่องยากและดูเป็นเรื่องที่รุนแรงหรืออาจกระทบกับหลายฝ่าย จึงอาจเป็นไปได้ว่าพระองค์จึงทรงใช้พระราชนิพนธ์ในการเป็นเครื่องระบายความคับข้องใจของพระองค์ โดยการให้ท่วงทำนองในการแต่งอย่างหลากหลายเพื่อระบายความรู้สึกและความคิดของพระองค์ออกมาซึ่งนอกจากจะเป็นการระบายความคับข้องใจของพระองค์แล้วยังทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินและเป็นการลดความรุนแรงในการแสดงทัศนะของพระองค์อีกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของ วิลเลียม บาสคอม (อ้างถึงใน ศิราพร ณ กลาง, 2557) ที่ได้กล่าวถึง บทบาทหน้าที่ของคติชนที่ให้ความเพลิดเพลินแก่สมาชิกในสังคมว่า คนทุกคนชอบฟังนิทาน ชอบร้องเพลง ชอบการเล่น ชอบดูการแสดง และในท่ามกลางความสนุกสนาน ขบขัน เพลิดเพลินนั้น คติชนได้ให้ความหมายทางใจมากกว่าที่คนทั้งหลายตระหนักรู้ เพราะความรู้สึกสนุกนั้นเกิดจากการได้หลบหนี เข้าไปอยู่ในโลกของจินตนาการที่หยิบยื่นความพอใจเป็นการชดเชยกับความไม่พอใจในโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิราพร ณ กลาง

(2557) ที่ได้อธิบายไว้ว่า บทบาทคติชนในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคม กล่าวคือ นอกจากคติชนจะมีบทบาททางด้านสังคมแล้ว คติชนยังมีบทบาทหน้าที่โดยตรงที่สำคัญคือ บทบาททางด้านจิตใจ เพราะคติชนสามารถเสนอทางเลือกที่ชดเชยให้กับสิ่งที่มนุษย์ปรารถนาแต่ทำไม่ได้ในชีวิตจริงและยังเสนอทางออกให้กับปัญหาอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคมที่เคร่งครัดอันทำให้สมาชิกมีความคับข้องใจหรืออึดอัดที่ไม่สามารถพูดหรือแสดงออกเมื่อเกิดความขัดแย้งในใจได้ โดยเฉพาะคติชนประเภทนิทานมหัศจรรย์ นิทานมุขตลก เพลงร้องเล่น การละเล่นพื้นบ้าน

อีกทั้งผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลาวัญย์ สังขพันธ์านนท์ (2552) ที่ได้ศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทานพื้นเมืองลาว ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นิทานพื้นเมืองลาว ทั้งสามกลุ่มชาติพันธุ์ ได้แก่ ลาว กะตู่และม้ง มีบทบาทหน้าที่ในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากความขัดแย้งและกฎเกณฑ์ทางสังคม การถ่ายทอดความเชื่อ ประเพณีและพิธีกรรมอีกด้วย

3. จากผลการวิเคราะห์ทฤษฎีการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องหลัก 2 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์และการบรรยายตัวละคร ซึ่งผู้เล่าจะเป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละคร สิ่งที่น่าสนใจ คือ ผู้เล่าที่เป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละครนั้นถึงแม้จะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ข้าพเจ้า” เหมือนกันแทบทุกเรื่อง แต่คำว่า “ข้าพเจ้า” นั้น ไม่ได้หมายถึงผู้เล่าซึ่งเป็นผู้แต่งคนเดียวเท่านั้น แต่หมายถึงตัวละครในเรื่องซึ่งบางครั้งก็ทราบชื่อภายหลังที่เรื่องราวดำเนิน

ไปแล้วอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมีการเปิดเรื่องด้วยวิธีการอื่นอีก 5 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการอธิบายความหมายของเรื่อง การบอกที่มาของเรื่อง การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมาย การใช้คำถามและการบรรยายความสำคัญของฉาก ผู้วิจัยเห็นว่าการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องอย่างหลากหลาย และใช้วิธีการเปิดเรื่องแบบใหม่ซึ่งไม่ใช่วิธีการเปิดเรื่องของนิทานหรือเรื่องเล่าทั่วไป เช่น การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมายและการใช้คำถามนั้น ยิ่งทำให้พระราชนิพนธ์มีความน่าสนใจและสร้างความหลากหลายในการเปิดเรื่องมากยิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งการเปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดของ สุกทัศน์ วงศ์กระปากถาวร (2550) ที่อธิบายไว้ตอนหนึ่งว่า การเปิดเรื่องเป็นจุดที่สำคัญมาก ถ้าสามารถเปิดเรื่องได้สะดุดตา สะดุดใจ หรือเร้าให้อ่านอยากรู้ อยากเห็น ได้มากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้เรื่องนั้นน่าติดตาม ซึ่งวิธีการเปิดเรื่องมีหลายวิธีอีก ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jiang (2555) เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ โดยงามพรรณ เวชชาชีวะ ซึ่งพบว่าผู้แต่งใช้กลวิธีการเปิดเรื่องที่หลากหลาย โดยเปิดเรื่องด้วยการอธิบายชื่อ บทบรรยายฉากและบรรยากาศ เปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา ใช้ฉากการ และการเล่าเรื่อง

ส่วนการดำเนินเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการดำเนินเรื่อง แบบย้อนกลับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะพระราชนิพนธ์ของพระองค์เป็นนิทานหรือเรื่องเล่าที่พระองค์ทรงให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้ว ให้ผู้อ่านฟัง หรือมีการบอกที่มาของเรื่องแสดงถึงว่าเรื่องนั้นได้เกิดขึ้นมาแล้ว โดยลักษณะการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับนี้เป็นลักษณะ

การเปิดเรื่องโดยทั่วไปของนิทานหรือเรื่องเล่า ซึ่งตรงกับลักษณะการเขียนเพื่อเล่าเรื่องตามแนวคิดของ รสริณ ดิษฐบรรจง (2552) ที่กล่าวไว้ว่า การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการถ่ายทอดลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นผ่านข้อเขียนเรื่องราวเหล่านั้นอาจเกิดขึ้นกับผู้เขียนเองหรือเกิดกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งก็ได้

ด้านวิธีการปิดเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีปิดเรื่องอย่างหลากหลาย โดยใช้วิธีการปิดเรื่องแบบสุนทรภู่กรรมมากที่สุด ซึ่งการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าทรงเลือกใช้วิธีการปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการปิดเรื่องของเกติณี จุฑาวิจิตร (2552) ที่ได้กล่าวถึงการจบเรื่องไว้ว่า เป็นส่วนประกอบที่สำคัญเพราะในตอนจบซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดกระแสความ จะเป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการจบเรื่องนั้นมีความสมบูรณ์ตามเนื้อหาหรือไม่ กลวิธีการจบเรื่องอาจจบได้หลายแบบ ซึ่งการปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ายิ่งทำให้พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีความน่าสนใจและทำให้ผู้อ่านคาดเดาและชวนติดตามอยู่ตลอดเวลาที่อ่านว่าเรื่องนั้นจะจบลงเช่นไร สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ แม้ว่าพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวแต่ละเรื่องจะมีขนาดสั้น แต่พระองค์สามารถดำเนินเรื่องได้อย่างรวดเร็วและสามารถปิดเรื่องได้อย่างลงตัว แม้จะเป็นการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือทิ้งท้ายไว้ให้คิด ซึ่งการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วและขนาดสั้นของเรื่องไม่ได้ทำให้รายละเอียดของเรื่องขาดหายไปจนทำให้เสียอรรถรสในการอ่าน แต่กลับช่วยส่งเสริมให้การปิดเรื่องมีความลงตัวมากที่สุดอีกด้วย

อีกทั้ง วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรง

ใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องทั้งหมด 4 วิธี โดยใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวเรื่องทั้งหมดมากที่สุด ผู้วิจัยมีความเห็นว่าไม่ว่าพระองค์จะทรงใช้วิธีการใดในการนำเสนอแก่นเรื่องก็ตาม พระราชนิพนธ์ทุกเรื่องต่างก็ให้แก่นเรื่องหรือแนวคิดที่ดีและมีคุณค่าต่อผู้อ่านอย่างยิ่ง และสิ่งที่น่าสังเกตคือ แก่นเรื่องหรือแนวคิดที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แต่ละเรื่องนั้นเป็นแนวคิดที่มีคุณค่าและผู้อ่านสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี เพราะไม่ว่าจะเป็นสมัยรัชกาลที่ 6 หรือสมัยปัจจุบันก็พบปัญหาสังคมลักษณะเดียวกัน จะต่างกันเพียงแค่สภาพของปัญหาที่พัฒนาไปตามกาลเวลาเท่านั้นเอง ดังนั้นจึงอาจเรียกได้ว่า แนวคิดที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นแนวคิดที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาที่ได้ ซึ่งการที่พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีแก่นเรื่องหรือแนวคิดที่มีคุณค่านั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ อารีถาวรเศรษฐ์ (2546) ที่ได้อธิบายไว้ว่า นิทานมีคุณค่าหลายประการ ได้แก่ ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่มนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย ให้คติแง่คิดในการดำรงชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ Yan (2558) เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. 2556 - 2557 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หนังสือรวมเรื่องสั้นมีแนวคิดเกี่ยวกับวิถี แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาสังคม แนวคิดเกี่ยวกับการเมือง แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อและแนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม

นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังทรงใช้วิธีการสร้างฉาก 3 แบบ โดยใช้การสร้างฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์มากที่สุด รองลงมาคือ ฉากที่เป็นช่วงเวลา ยุคสมัยและฉากที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ฉากที่ปรากฏในเรื่องนั้นมักจะใช้วิธี

กล่าวถึงชื่อของสถานที่ต่าง ๆ หรือบอกช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น โดยไม่ได้บรรยายหรือพรรณนาฉากเช่นเรื่องสั้นหรือนวนิยายทั่วไปซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของ รสริน ดิษฐบรรจง (2552) ที่กล่าวไว้ว่า ฉาก คือ สถานที่ เวลา และบรรยากาศในท้องเรื่อง ที่ผู้เขียนบอกให้ทราบว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ณ ที่ใด เมื่อไร โดยปกติแล้วเรื่องสั้นไม่นิยมให้รายละเอียดของสถานที่มากเกินไป มักจะบรรยายอย่างตรงไปตรงมา และกระชับความ เช่นเดียวกับการสร้างตัวละครของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงใช้วิธีการสร้างตัวละครที่เป็นคนมากที่สุด แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพ หรือลักษณะนิสัยของตัวละคร จะมีเพียงการกล่าวถึงชื่อของตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏในเรื่องเท่านั้น โดยเป็นไปตามแนวคิดของ สุนันท์ จันทร์วิเมสียง (2551) ที่ได้อธิบายไว้ว่า ตัวละคร คือ ผู้แสดงบทบาทหรือพฤติกรรมในเรื่อง ผู้เขียนส่วนใหญ่มักกำหนดให้ตัวละครเป็นคน แต่บางครั้งอาจกำหนดให้ตัวละครเป็นสัตว์ ต้นไม้ สิ่งของ ฯลฯ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ วิรัชพัชร จรัสเพชร (2555) เรื่อง กลวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายของ “กิ่งฉัตร” ที่ผลการวิจัยพบว่า กิ่งฉัตรมีกลวิธีการสร้างตัวละครที่มีความหลากหลายและตอบสนองตามลักษณะโครงเรื่อง ลักษณะของการสร้างตัวละครของกิ่งฉัตรจะมุ่งเน้นให้ตัวละครเป็นเสมือนตัวแทนของความดี ความชั่วและมีความสมจริงสะท้อนสภาพคนในสังคม ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวไม่ได้บรรยายลักษณะตัวละครนั้น อาจเป็นเพราะว่าพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีลักษณะเป็นเรื่องเล่าหรือนิทานขนาดสั้น ที่มีการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่

หัวไม่ได้ให้ความสำคัญในการสร้างฉากและตัวละคร แต่ทรงเห็นความสำคัญของการดำเนินเรื่องมากกว่า

อีกทั้ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างบทสนทนา 3 แบบ ได้แก่ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนแนวคิดของผู้แต่ง และสุดท้ายคือการสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของตัวละคร นอกจากนี้ ยังพบว่า มีพระราชนิพนธ์บางเรื่องไม่มีบทสนทนาปรากฏ เพราะเนื้อหาเป็นบทอธิบายความหรือบรรยายความ ซึ่งจากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวแต่ละเรื่องมีขนาดสั้น ดังนั้น อาจเป็นไปได้ว่าการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสร้างบทสนทนาขึ้นในพระราชนิพนธ์แต่ละเรื่องของพระองค์ก็เพื่อให้มีการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว เพราะบทสนทนาสามารถใช้แทนบทบรรยายหรือบทพรรณนาได้เป็นอย่างดี และมีความน่าสนใจซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมของตัวละคร แม้กระทั่งสามารถคาดเดาเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องจากบทสนทนาได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ สุนันท์ จันทรวิเมลิอง (2551) อีกเช่นกันที่กล่าวถึงจุดประสงค์การใช้บทสนทนาไว้ว่า เพื่อช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้แต่ง เพื่อช่วยให้รู้จักตัวละคร เพื่อช่วยให้มีวิธีการไม่ซ้ำซาก เพื่อสร้างความสมจริง และเพื่อทำให้บทประพันธ์น่าอ่าน น่าสนใจและมีชีวิตชีวา

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีกลวิธีการแต่งตัวบทที่หลากหลาย มีองค์ประกอบของนิทานอย่างครบถ้วนและมีความน่าสนใจ ซึ่งแสดงถึงพระปรีชาสามารถด้านการ

ประพันธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้อย่างดีเยี่ยม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการเล่านิทาน เรื่องเล่าหรือวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ให้แก่นักเรียน นักศึกษาและผู้สนใจ เพื่อให้ได้ความรู้เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง บทบาทหน้าที่ของเรื่อง และกลวิธีการแต่ง ซึ่งเป็นประโยชน์ที่ได้รับนอกเหนือจากความบันเทิงใจ

2. ผลการศึกษาครั้งนี้ควรนำไปเผยแพร่แก่บุคคลทั่วไปในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือ เล่มเล็ก วารสารหรือแผ่นพับ เพื่อเป็นการแนะนำและเผยแพร่พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่มีคุณค่า อีกประเภทหนึ่งให้บุคคลทั่วไปได้รู้จักนอกเหนือจากวรรณคดีที่รู้จักกันทั่วไป เช่น มัทนะพาธา สาวิตรี เป็นต้น

3. ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างงานเขียนประเภทนิทานหรือเรื่องเล่า ให้แก่นักเรียน นักศึกษาและผู้ที่มีสนใจได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเรื่องอื่น ๆ หรือพระราชนิพนธ์ในรัชกาลอื่น ๆ อีกในด้านจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง บทบาทหน้าที่ทางสังคมและกลวิธีการแต่ง

2. ควรมีการศึกษาเรื่องการใช้คำหรือการใช้ภาษาที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระราชนิพนธ์ในรัชกาลอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร. (2538). *หัวใจชายหนุ่ม*. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- เกศรินทร์ คันทมาลา. (2552). *การศึกษาวិเคราะห์ภาพสะท้อนสังคม วรรณคดีเรื่องพระสี่เสา์ กลอนสวด*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร).
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). *การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2534). *เทคนิคการเล่านิทาน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- รลริน ดิษฐบรรจง. (2552). *การเขียน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ลาวัลย์ สังข์พินิจานนท์. (2552). *บทบาทหน้าที่ของนิทานพื้นเมืองลาว*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร ดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร).
- วรรณระรัตน์ ไชยวงศ์. (2550). *การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- วิรัชพัชร จรัสเพชร. (2555). *กลวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายของ “กิ่งฉัตร”*. (วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- ศิราพร ณ ถลาง. (2557). *ทฤษฎีคติชนวิทยวิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร. (2550). *บันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุนันท์ จันทร์วิเมลีอง. (2551). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- อารี ถาวรเศรษฐ์. (2546). *คติชนวิทยา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- Jiang N. (2555). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ โดย งามพรรณ เวชชาชีวะ*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ).
- Li Z. (2558). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในวรรณกรรมบันเทิงคดีสำหรับเด็ก ของ ชมัยภร แสงกระจ่าง*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ).
- Yan H. (2558). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. 2556 – 2557*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสาร ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ).